

বিবিগাৰ বিললি

বেণুপ্রভা মৰাং

বিৰিণাৰ| বিননি

ৰেণুপ্ৰভা মৰাং

গ্ৰন্থগিৰি প্ৰেছ
উত্তৰ লখিমপুৰ (অসম)

BIRINAR BINONI : A Assamese poetry written by Renu
Probha Morang, Published by R.P. Morang, Pahumora,
Lakhimpur & Printed at Granthagiri Press, N.H. - 52
Road, North Lakhimpur (Assam) Rs. 30/-

~~~~~

লেখকৰ দ্বাৰা সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত

প্ৰথম প্ৰকাশ : ২০১৪ চন

প্ৰকাশক : বেণুপ্ৰভা মৰাং

মুদ্ৰণ : গ্ৰন্থগিৰি প্ৰেছ
৫২ নং ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাই পথ
উত্তৰ লখিমপুৰ

মূল্য : ৩০.০০ টকা (মাত্ৰ)

❑ বিৰিণাৰ বিননী - ২ ❑

উছৰ্গা

সমূহ পঢ়ুৱৈ সমাজৰ নামত মোৰ
এই ক্ষুদ্ৰ কাব্য পুথিখনি
অৰ্পণ কৰিলো।

বেণুপ্ৰভা মৰাং
পল্লমৰা, লখিমপুৰ

লেখকৰ কাপেৰে -

আমি আমাৰ স্বদেশৰ প্ৰতি থকা অকৃত্ৰিম শ্ৰদ্ধা, সমাজৰ প্ৰতি থকা দায়বদ্ধতা, মানুহৰ প্ৰেমৰ প্ৰতি থকা আকুলতাৰ ওপৰত কবিতাৰ ভাষাৰে এই কাব্য পুথিখনি প্ৰকাশ কৰিবলৈ ওলাইছো। ইয়াত বহুতো ভুল-ভ্ৰুটি অজ্ঞাতে বৈ যাব পাৰে। পঢ়ুৱৈ সমাজে নিজগুণে মার্জনা কৰি পঢ়ি উপকৃত হলে আমাৰ শ্ৰম সাৰ্থক হ'ব বুলি আশা কৰিলো।

বেণুপ্ৰভা মৰাং
পল্লমৰা, লখিমপুৰ
২৭-৭-২০১৪ চন

ঃঃ সূচীপত্ৰ ::

- ❖ কান্দোন
- ❖ ব'হাগ
- ❖ আবেলি এটাৰ প্ৰেম
- ❖ শৈশৱৰ গান
- ❖ বাউলীত আউলী প্ৰেম
- ❖ স্বৰ্গীয় গিৰিশ ভূঞাচাৰ্যৰ স্মৃতিত
- ❖ শেষ ৰাতিৰ গান
- ❖ হেপাহৰ এটি মনবিহু
- ❖ ফটা কলিজা
- ❖ সোঁৱৰণি
- ❖ লখিমপুৰ
- ❖ অনুভৱ
- ❖ গীতি কবিতা
- ❖ গীত - ১১ পৰা ২৭ লৈ
- ❖ সেউজ সৰাপৰত

কান্দোন

মৃত্যু নামৰ এটা পদাঘাতি শব্দই
ৰণ ৰণাই বাজি আছে,
মৃত্যু এই পদাঘাতি শব্দটোৱে
কণ কণাই ভ্ৰমি থাকে
এই পৃথিৱীৰ প্ৰান্তে প্ৰান্তে।

বাজি আছে অডিঅ' কেছেটত
এটা উত্তাল সুৰ
ভাঁহি আছে সদ্য বিধৱাজনীৰ
কান্দোনৰ ৰোল।

কান্দোনত সকলুগ সুৰ
যিহেতু নিকলুগ বেদনাত
ভাঁহি আছে, তাইৰ কোমল বুকু।

আজি দুখত ভাঁহি আছে আমানিশাৰ জোন,
মাজ ৰাতি উচুপে কোন?
তাইক তুমি তোমাৰ প্ৰশান্তি বিলোৱা
বিলোৱা তোমাৰ কৌমৰ্যৰ আধাৰ,
কাৰণ তাইয়োতো, মানৱ প্ৰেমৰ
বসুধৰাৰ আধাৰ, তাইয়োতো বিলাব পাৰে প্ৰেমৰ সুধা,
পৃথিৱীৰ প্ৰিয়তম মানুহৰ মনৰ কোণত,
ভাঁহি আছে সদ্য বিধৱাজনীৰ কান্দোনৰ ৰোল। ❖

ব'হাগ

বাৰীৰ ঢাপৰ কেতেকী জোপাৰ সুবাস, নাহৰ তগৰ গুটীমালীৰ
আমূল-মূল গোন্ধত, আহে ব'হাগ।
গছৰ ডালে-ডালে কপৌফুল ফুলি আনে ব'হাগক নিতুল কৰি।
গছে-গছে কুঁহি পাত মেলে, ব'হাগ আহে, নোচোৱা চলে,
জীয়ৰী-বোৱাৰীহঁতে চিৰা-পিঠা-সান্দহ খুন্দি, ব'হাগক দিলে আগলী মাননী।
তাঁতৰ শালত শিপিনীজনীয়ে, বিহুৱান বয়, অগা-দেৱা স্মৃতিয়ে ফুলবাচি লয়।
দীঘলতী-মাখিলতী গছবোৰ সজোৱা হয় কাটি, গৰু গা ধোওৱা আগ ৰাতি।
মাহ-হালধীয়ে নোৱাৰ গৃহস্থই এটা হালধীয়া সপোন ৰচি।
বছৰৰ মূৰত লাও, ঠেকেৰা, বেঙেনা খাই, দীঘল ডাঙৰ হয় জাতক গৰু।
দেউতাৰ পদুলিত ছচৰী জুৰিব ব'হাগৰ বঙীয়াত বহি।
ঢোল-পেপাৰ গোমনিত নাছিব ব'হাগ গাতে মূগাসাজ, হাতত কেৰুমণি।
নাঙলৰ শিৰলুত গৰ্ভৱতী হ'ব ঘোমাত ভাগি ধৰিত্ৰী। ♦

আবেলি এটাৰ প্ৰেম

এগাল প্ৰেম আজুৰী লৈ, এতিয়া আবেলিটো লহিয়াইছে।
ফুলৰ পাহিবোৰত চুম্বন দি
গছৰ কুহিপাতত
প্ৰতিজন প্ৰেমীকৰ সৈতে হিয়া দিয়া নিয়া
আবেলিটো লহিয়াইছে, নিৰন্তৰে গতানুগতিক।
সঁচাই প্ৰেমতে ডুবে প্ৰতিটো গধূলি,
প্ৰতিটো পুৱা, সঁচাই, প্ৰেমৰ যে কি যাদু
সংগোপনে আহে, ভাঙে, বুকুৰ কঠিন দুৱাৰ
“প্ৰেম বোলে, সবগীয়, কিম্বা দুস্প্ৰাপ্য”,
সবাৰে আকুটী আছে, নবীন গোস্বামী।
প্ৰেম নামৰ সাগৰত সাতুৰী আছে আজি শতকজন
বাদ পৰি ৰোৱা নাই ঋষি-মুনি, মহাজন,
মুৰকতে, মতি ভঙ্গ হৈছে, লাগিলে কিম্বা অধঃপতন। ❖

শৈশৱৰ গান

এতিয়া বিং বিংকৈ বাজি আছে, অডিয় কেছেটত
শৈশৱৰ এটা বিঙা গান।
ধপ-ধপকৈ শব্দ এটাই গৰ্জি আছে বুকুখনৰ ক'ৰবাত,
ধূলি-ধূসৰৰ মাজেৰে সৰকী আহিল,
শৈশৱৰ এজাক মিঠা জোনাক।
ওমলি-জামলি দীঘল হ'ল পুৱাৰ ব'দজাক।
দুবৰী বনতে লুকাল ফুটুকানিৰ বাঘ।
এতিয়া আমি সকলোৱে গাব পাৰো শৈশৱৰ অমল গান। ❖

বাউলীত আউলী প্ৰেম

প্ৰেমৰ যে কি মায়া
ধুনীয়া সপোন এটাৰ দৰে
ভৰুণ দি থব পৰা!
প্ৰেমৰ যে কি আকুটী
নদী হৈ বোৰাব পাৰে
চৰাই হৈ ভ্ৰমীৰও পাৰে
নিৰন্তৰে তাৰ কাৰণ্য উশাহ।
চৌদিশে এতিয়া বলিছে প্ৰেম
বতাহৰ বাউলীত প্ৰেম,
এজাৰত বেজাৰ গাঠি আহে প্ৰেম
বৰষুণ হৈ নামে প্ৰেমৰ প্লাৱন,
প্ৰেমত অৱগাহন এটি এটি জীৱন। ❖

স্বৰ্গীয় গিৰিশ ভূঞাচাৰৰ স্মৃতিত

পুৱা সুৰুজটোৱে তাৰ ব'দলগা গাটো বদাইছিল, তাৰ
মুকলি মনৰ মুকলি পথাৰখনিত নিজক-সজাইছিল,
কঁহুৱাৰ কোমল এখিনিত দিগ-বিগাই ফুৰিছিল
তাৰ দেউকা লগাখন এটা সাজোনকৈ সজাইছিল তাৰ
প্ৰেয়সাৰ প্ৰেমৰ কাহিনী এটা।

তাৰ ব'দ লগোৱা হাতেৰে ৰুইছিল, ব'দৰে ফুল,
বুকুৰ ওমত ফুটিল শব্দৰ হেঙুল।

তাৰ- তোমাৰ চকুতে চকু থৈ চালো, তোমাৰ চকুৰ নিলাভ তোৰ
খিনী পালো তোমাৰ লিহিৰী মনৰ দিগ্‌চৌ বাট এটাত, তুমি, তাৰ
টেঙে গৈ থকাত পালো।

এতিয়া তুমি পকা সুমথিয়া এটাৰ দৰে,
পকা টুল-টুলীয়া, সবিয়হ ফুলৰ দৰে, তোৰ শস্য
হালধীয়া, তুমি মাথো সঁচা অৰ্থত এটা সঁচা সাৰ্থক কবিতা। ❖

শেষ বাতিৰ গান

(হীৰুদাৰ স্মৃতিত)

তুমিনাই বুলি কান্দো আমি
উজাগৰী ওৰোটো বাতি
খেপিয়াই শিতানত, চাওবাৰে-বাৰে
আছেনে নাই, তেওঁ পূৰ্ণ সেউতা ফালি।

বুকুখন বাৰে বাৰে ধিপিং-ধিপিংকৈ বাজে,
উদং হ'ল নেকী, মনৰ মানুহজন নহৈ,
আহেকী নাহে, দুৱাৰখন ডাঙৰ কৈ খুলি থওঁ,
গোঁসাই ঘৰত জ্বলোৱা আছে চাকি।

শুনোকি নোশুনো, তোমাৰ মাত,
একানপতিয়াকৈ কান পাতি,
সকলৰ বিননী বাতিৰ বাঁহিৰ মাতত,
পেলালেনে জুৰ মোৰ জুই লগা বাতি।

কেতিয়া আহিবা, পূৰ্ণ তুমি,
জোনাকৰ জোলুঙাৰে কৰি জুমা-জুমি,
তুমি আহিলে তৰাফুল ফুলিব,
নিৰ্লোভ সন্ধীয়াৰ আন্ধাৰবোৰ ঠেলি।

তুমি আহিলে দুয়ো ওমলিম
একেখন চোতালত বহি, ছেংগুটী হেতালি
খেলিম লগ-লাগি হাঁহিম উছালি-উদালি। ❖

হে পাহৰ এটি মনবিহু

আটিল ঘিলাখোপাত পিন্ধাই দিব খোজা এবাৰ
তোমাৰ হাতৰ এপাহ কপৌফুল
দুহাতত বুলাই দিবা, মোক জেতুকা বুলিয়া ৰং বুল-বুল।
বিহুৰ বতৰত আহিবা তুমি হৰেক ৰঙে ৰঙাই মন,
তুমি আহিলে সকলো কম, মনৰ ভিতৰত ভিতৰখন।
আহিবা বুলি সজাই ৰাখিছো, চেকি পৰ আপং এবাতি,
অশেষ কষ্ট কৰি, উৰে-ৰাতি।
ক'লা ৰঙৰ গাছবোৰ পিন্ধিম, বোৱা আছে
মনে বচা আচু দি বিহুলৈ যাব লাগিব দেই তুমি,
শুনিবলৈ বিহুৰ সীপাৰৰ বিহু।
আপাততঃ বিহুখন পাতিবই লাগিব,
ৰাখিব লাগিব সংস্কৃতি, লাগিলে আমাৰ দুয়োৰ
জীউৰ ভিতৰৰ জীউটো দি। ❖

মিছিং শব্দার্থ

গাছৰ - কাপোৰ

পৰ আপং - কলাৰঙৰ ঘৰত বনোৱা মদ

ফটা কলিজা

আই কলিজাখন আকৌ এবাৰ
চিৰাল ফটাৰ দৰে ফাটিল,
এজাক শিয়ালে
একেটা সুৰতেই মাতিলে।

কান্দি কান্দি
কন্দাও শেষ
মাতি মাতি নিমাত
বুজিও নোবোজে এক প্রজাতিয়ে,
সিহঁতৰে দেশ।

সিহঁতৰ মগজুবোৰে
কোনোবাই কুৰুকী কুৰুকী খালে,
জোন জ্বলি-জ্বলি
শেষ হোৱা আকাশখন
মাথো সিহঁতি চালে। ❖

সোঁৰণি

তীৰ্থ, তুমিতো আছিল এটা
মিঠা কবিতা
ক্ষণেকতে উজ্বলালা, সফল সবিতা
তোমাৰ নামৰ, তোমাৰ গুণৰ
বক্তব্যবোৰ ধ্বনিত হয়,
মানৱ সমাজত।

আজি তুমি নামাতিলেও, তোমাৰ মাত
কান পাতিলেই শুনিবলৈ পাওঁ
বতাহে বতাহে
তোমাৰ কুকিল মাত
আকৌ কেতিয়া শুনাবা?
আকৌ ফুলিলেনে
আগফালৰ পথাৰ ডৰাত
ফুল পাৰিজাত?

মাজৰাতি হিয়া ভাঙি কান্দে
কেতেকী জনীয়ে
তুমিতো তাইৰ শুনা নাই মাত?
শুনা হলে বুজিলাহেঁতেন
হয়তো বিষাদ। ❖

লখিমপুৰ

সোৱণশিৰী, ৰঙানদী, ডিক্ৰং
ত্ৰিবেণী সঙ্গম লখিমপুৰ বাসী।

এই নদী সমূহৰ শিল বালিয়ে,
দৰিদ্ৰ জনৰ চৌকাত,
দীপ হৈ জ্বলে।

দুপাৰে কছা বননি,
আৰু হালে বতাহত ইকৰা,
থাগৰি আৰু জাৰণি।

খৰি-খেৰ হাততে পায়,
মাছ মগৰ খায়,
সৰে লাৰনী।
এইখন নগৰ লখিমী। ❖

অনুভব

তুমি শবতৰ জোনাকৰে আহিবা
তৰাৰ কলমেৰে সবল কবিতা লিখি ~~ধাৰণে~~
কোবাল সোঁতত বোৱাবা।
তুমি শ্ৰোতস্নিনী নদী হৈ নিৰবধি কবা,
আইৰ দুখানি চৰণ পখালি পখালি অপ্ৰত্যয়বোৰ অকপটে কবা।
দুখৰ জ্বলা চাকি নেথাকিলেও সাক্ষী,
নাযায় নুপুৰায় নজহা-নপমা ৰাতি, তুমি আহি
মাতিবাহি অমাতৰে মাত এটি, ৰাতিৰ নিৰ্জনতা নিপাতে ভাঙি।
জ্বলা-কলা খাই আছে এইখনি দেশত আজি জলাশয়বোৰ
নিৰন্তৰে ফুৰি আকৌ লিখিবানে আহি
সজাই সুৰাগ মনি অন্ধতাৰ আদ্ৰতা বিনাশি।
তুমি আহিলে গাই যাম অকপটে, এবাৰাটৰ
সুৰ এটা দুৰাৰত ওলমাই থম শোক গাথা
কথাৰে অঁকা সকলৰ ছবি এটি।
আকৌ ছানি ধৰে দুষ্কৃতিৰে দেশ, চাপৰিলেও
নেৰায় উফন্দা মেঘ, পুনঃ আহিবা নেকী?
বুকু ফিন্দাই সাহসেৰে এৰিবলৈ বুকু বিস্কা শেল
মান্বাতা যুগৰ অন্ধ বিশ্বাসবোৰে ঘিট-মিট আন্ধাৰত ট্ ট্ কৈ টৰ-টৰাই ফুৰে
শোষণ নিষ্পেষণৰ, টুন-টুনীয়া
তজবজীয়া বজাৰৰ কলা বেপাৰীবোৰে মাৰে
মূৰ মুৰীয়া শতেজ মজা।
তুমি গায় যোৱা প্ৰাণী বধ, সাধুটো সুপুতে
সোলেং আছে, গুৱাই থোৱা।
তুমিয়েইটো সঁচা অৰ্থত মাতাল কবি
ৰাতি চাকি জ্বলাই খুপি- খুপি
বাৰে বাৰে গাঠি থলা ৰঙা ৰঙা পোৱাল মণি, এধানি এধানি
চৰকাৰ আৰু সংযুক্তমুক্তি বাহিনীৰ
তুমিয়েই নাছিলো জানো এদিন সংযোগী সেনানী। ❖

গীতি কবিতা

কেলেইনো ইমান মৰম লাগে
কিয় লাগে নাজানো
বুকুলৈ বাৰে মৰম।
সেইয়া কাৰ বাবে নাজানো।

চকুৰে চকুৰে চালে
বুকুৰে যদি বুজি পালে
ভাল লাগে বুলি জানো,
কুলিৰ মাতত, গীতৰ সুৰত
বিষাদ আছে বুলি বুজো।

মৰম যে অকমান
মিঠা মৌ জোল
মৰম যে এপাহি
কাইটিয়া ফুল,
সেই বাবেই নেকি মৰম লাগে। ❖

গীত

অসম দেশৰ মাটি
সীমাই সীমাই যদি ^{হাটি}
তলে-তলে কথা পাতি
মাৰে নগা জাঠি।
অৰুণাচলক লাগে বোলে
অসমৰে মাটি,
মাটি নিদিও তেজ দিম,
আমি অসমীয়া জাতি।
আছে আমাৰ হেংদাং
তুলি লোৱা নাই,
তুলি ললে হেংদাং
ৰক্ষাও নাই। ❖

গীত

অসম অসম আমাৰ দেশ,
জানানে মেনাম ঐ,
আমাৰ অসম ধুনীয়া
বুজানে মেনাম ঐ,
পাহাৰে ভৈয়ামে
দিলে বিতোপন,
ভাবিলে ভাল লাগে
সোণৰ অসমখন।
জাতি উপজাতি লাগি
হ'ল অসমখন,
কেনেকৈ ভাল কৰো
এই দেশখন
এইখন দেশৰ বাবে মৰিম,
এদিন এনেকৈ
এইখন দেশৰ বাবে তৰিম,
সকলোতে গৈ,
লাগে যদি প্ৰাণ দিম,
একু প্ৰাণি মই,
এনেকৈয়ে গঢ়ি অসম
সকলোলৈ। ♦

গীত

গীত

নদীৰে পাৰেৰে কঁহুৱা বন
বুজাবই নোৱাৰো অশান্ত মন,
বতাহত উৰি ফুৰে, এটি ক্ষণ
আনমনা কৰি মোৰ
বন উপবন।
ইমান মমীৰ তুমি
ইমান শ্লান
ফালি যায় হৃদয় মোৰ
চিগি যায় বান
সদায়, ফুলি ৰবা বগীতৰা
মন প্ৰাণ মোৰ তোমাতে ভৰা,
তোমাক দেখি লেই ওপচে হিয়া,
যেন আছিলো এদিন তোমাৰ প্ৰিয়া। ❖

কিয় চালা জুমি জুমি
মৌন ভাষাৰে চুমি চুমি
মন উৰি গ'ল আকাশ জিনি
সবতে লাগিলে তুমি তুমি।
তুমি থাকা দূৰে দূৰে
মই জ্বলো সুৰে সুৰে,
যেন তুমি আকাশৰ
জোনালী জোন,
চুবই মই নোৱাৰো
কৰি গুণ-গুণ।

মন হয়, মোৰ কঁহুৱাৰ তুলাৰ দৰে
উৰিব খোজে.....
উৰিব খোজে.....
ৰঙা পলাশৰ পাহে-পাহে। ❖

গীত

এইখন অসম দেশ,
 সেউজী-সেউজী বেশ,
 চালে চকু বোৰা ৰূপোৱালী,
 ললিতী লাৱনী কেশ,
 এইখন জয়াৰে
 এইখন মূলাৰে
 এইখন লাচিতৰ দেশ,
 এইখন দেশ ৰাখিব লাগিব,
 হৈ সমাবেশ।
 আইৰ গৌৰৱ নান হ'ব
 কদাপিও নিদিবা,
 যায় যদি যাওক, আমাৰ জীৱন,
 নিদিও কাকো সুবিধা। ♦

গীত

অ, লাজুকী বন
নুবুজিলো তোৰ
বুকুৰ ভিতৰখন।
চুইচালেই দেখোন,
জয় পৰি যোৱা
যায় নেকি তোৰ জাত কুল,
অ, লাজুকী বন
নুবুজিলো তোৰ
বুকুৰ ভিতৰখন।
চোতালৰ আগতেই
বৰচা বনতেই,
ফুলি ৰলা চোন,
যেন হৈ সপোন,
এপাহি ধুনীয়া ফুল হৈ। ❖

গীত

অ' সুৰুজ মুখী
থন্তেক দেখা দেখী
চকুৰে চকুৰে চাব পৰাহলে,
হলোহেঁতেন সুখী।

অস্তাচলত অস্ত গলা,
তুমি নিয়মুখী,
আৰু কিমানদিন
বাটকে চাম
অন্ধকাৰৰ উৰণি টানি।

এনেকৈ যায় দিন
আহে ৰাতি
হলোজানো আমি
মুখা-মুখি
চকুৰে-চকুৰে চাব পৰাহলে,
হলোহেঁতেন সুখী। ♦

গীত

অসমৰ চৌদিশে সাৰুৱা মাটি,
কৰিব জানিলে বিভিন্ন খেতি,
সাত সাগৰৰ বেপাৰৰ ধন,
হাততে পাম আমি কৰিলে মন,
অ' অসমীয়া, ওলায় আহা, ওলায় আহা,
পালেহি পালেহি
এঘাৰ চন

শুই নাথাকিবা, বহি নাথাকিবা,
অ' ডেকা ল'ৰা দ'ল,
সংগ্ৰাম কৰিব, কৰিবলগীয়া
কৰিব লগীয়া হ'ল।

এই অসমৰ মাটি,
বুকুৰে বাগৰে পচুৱাছাটি,
কতো নাই কতো নাই,
ইমান ৰসাল
এনোৱা সাৰুৱা মাটি। ❖

গীত

কিনো কপাল সাধি আহিলো বিধি মই
কিনো কৰিলো পাপ,
বেদনাৰ বহি জ্বলে পলে পলে
মহিৰ নোৱাৰো তাপ।

গীত

কোনেও নুবুজা হিয়াত জুই জ্বলিছে
কলিজা পৰিছে কলা
বেদনাৰ বহি জ্বলে পলে পলে
এয়েনে সংসাৰৰ লিলা।

অসম দেশৰ মাটি
বাংলা দেশৰ খাটি,
আপোন মাটিক
কোনে দিব নোৱাৰে শুনাওঁতে,
খাই বাংলাপতি।

হে যদুপতি কৰিছো কাতৰি
দিয়া মোক চৰণত ঠাই
নুবুজি অধমে কিবা দায় লগালো
মায়া কৰা প্ৰভু দূৰ দূৰ। ❖

আমি আকো খাতি খাতি-
দিনক ৰাতি কৰি
বিনা ছুক্তিত ঘূৰাই দিয়া
অসম দেশৰ মাটি।

অ' জীয়াই আছে
মৰা নাই,
অসমীয়া জাতি,
যুঁজি-যুঁজি ঘূৰাই আনিম
সোণৰ দেশৰ মাটি। ❖

গীত

মায়াৰে নাবান্ধিবা মোকে ঐ বান্ধৈ
মৰমে নাবান্ধিবা মোক
সংসাৰৰ মহা তাপ
দহিছে, কোমল গাত
সহিবই নোৱাৰো যাক মোৰ বান্ধৈ
সহিবই নোৱাৰো যাক।

কেলৈ আহিলো
মায়াত মজিলো
দেহৰে তৰণি নাই
দেহৰ নাই তৰণি
মনৰ নাই জিৰণি
তোমাকে বাটতে পায় মোৰ
বান্ধৈ ঐ, তোমাকে হাততে পায়।

এৰিলো এই লোক
তেজিলো পৰম সুখ,
এৰিলো সংসাৰৰ মায়া,
যামেগৈ জাজিলৈ
সন্যাসী বেশে লৈ
এৰি থৈ তোমাৰে ছায়া ঐ বান্ধৈ
এৰি থৈ তোমাৰে ছায়া। ❖

গীত

এই নিৰিবিৰি গধূলি
হৃদয় আছে উথলি,
মইয়ো জ্বলি-জ্বলি,
জ্বলিব খোজে
(এই) সন্ধ্যা নিৰিবিৰিত
এই জোনে ভৰা পদূলিত
মনৰ বহু কথা
খেলি মেলি
এই জোনাক ভৰা গধূলিত
সন্ধিয়া নিৰিবিৰি পদূলিত
কেনেকৈ বুজাম মই
অবুজন মনক
নামানে একোৱেই বুজনি
এই জোনাকে ভাঁহি
আমনি কৰে
হৃদয়ৰ অজান বননিত,
উতনোৰ মন হয়
উক-মুকনি
সন্ধিয়া নিৰ্জনতা ভাঙি। ❖

সেউজ সৰাপৰত

মোৰ চকুদুটাৰে তোমাৰ চকুদুটা চালো,
অথনি সোনালী এজনী হৈ আছিলো,
এতিয়া সৰিয়হ ফুলীয়া হৈ থকা দেখা পালো।

তোমাৰ দুগালত কঢ়া নৈ আৰু লুইতৰ এহতীয়া চুমা,
চেনেহৰ দুৱাৰখন ডাঙৰকৈ খুলি থক আই,
আঘোনীয়া বতাহ এজাকে চোতালৰ আগেৰে
কৰে এগাদেৱা।

প্ৰতিটো ঋতুতে গৰ্ভৱতী হোৱা, তোমাৰ এমা-দেমা সময়,
ভঙা জুপুৰীটোৱে কাঁহ এটা মাৰিলে কঢ়-কঢ়ীয়াকৈ,
দীঘল বাট এটাৰে দীঘলীয়াকৈ গৈ।

সন্মুখৰ পাটমুগা ফাৰ্মখনে তাঁতৰ শাল বহিল, হাতত
মাকুটোলৈ শিপিনীজনীয়ে, সপোন এটাৰ সৈতে হাঁহিল।

আটকীয়া ফাটবিহুটোৱে সমন্বয় গঢ়িল হৃদয়ৰ পৰা
হৃদয়লৈ, বৰদৈবাম পখী উদ্যানে মানৱৰ পখীৰ প্ৰেমৰ টৌত
ওপঙিছে পূবৰ পৰা পশ্চিমলৈ এটি পুৱা। তাত পখি
প্ৰেমৰ বেজাৰ, এটি দুপৰীয়া। ❖